

BUGÜN

ÇOK

MUTSUZUM

Çeviren: Nazlınur Karaağaçlı

BUGÜN ÇOK MUTSUZUM

Translated from the English Language edition of So Sad Today by Melissa Broder, Inc. c/o De Fiore and Company Literary Management, originally published by Grand Central Publishing/Hachette Book Group. Copyright © 2016 by Melissa Broder. Turkish translation Copyright © 2023 by Sola Unitas. All rights reserved.

Tüm hakları saklıdır. İngilizce orijinali Grand Central Publishing/Hachette Book Group tarafından “So Sad Today” adıyla yayımlanmıştır. Bu eserin çeviri sorumluluğu Sola Koç, Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.’ye aittir. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan kopyalanamaz ya da çoğaltılamaz.

SANDER YAYINLARI

Fetih Mah. Tahralı Sok. Kavakyeli İş Merkezi
No: 7/E İç Kapı No:16 Ataşehir/İSTANBUL
Telefon: 0212 939 76 52 - E-posta: sander@sanderyayinlari.com
www.facebook.com/sanderyayinlari
www.twitter.com/SanderYay
www.instagram.com/sanderyayinlari
<https://sanderyayinlari.com>

ISBN: 9786256974654
Yayıncı Sertifika No: 45798
1. Baskı: İstanbul 2023
İmtiyaz Sahibi: Umut Kısa
Genel Yayın Yönetmeni: Buket Konur
Çeviren: Nazlınur Karaağaçlı
Editör: Ogün Özdemir
Redaksiyon: Gülden Girgin
Son Okuma: Betül Yılmaz
Mizanpaj: Özlem Yıldız
Kapak Tasarımı: Gülnur Gözübek
Orijinal Adı: So Sad Today

BASILDIĞI YER

Kaplan Ofset
Davutpaşa Caddesi, Güven İş Merkezi C Blok No: 279-280 İstanbul
Sertifika No: 44367

© Bu kitabın tüm yayın hakları Sola Koç, Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.’ye aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

BUGÜN ÇOK MUTSUZUM

Melissa Broder

Çeviren: Nazlınur Karaağaçlı

 sander yayınları

*Herhangi bir Őeyden tatmin olabilecek olsaydık uzun zaman önce
tatmin olmuş olurduk.*

-Seneca

İÇİNDEKİLER

Nasıl Asla Yeterli Olmayız?.....	9
Çakralar Zamanında Aşk.....	13
Tam Bir İnsan Olmak İstiyorum ama Çok Zayıfım.....	21
Bana İnsan Olmamak için Yardım Edin.....	29
Doyumsuz Manevi Bir Boşluğu, Orada Boğulacak Başka Biriyle Doldurmaya Çalışır Gibi Sev.....	35
Eğer Kafanın İçinde Seni Öldürmeye Çalışan Bir Komite Varsa Kornaya Bas.....	55
İnternet Bağımlılığı Hakkında Bir Test Çözdüm ve Kazandım.....	63
Boynum Hakkında Kötü Hissetmiyorum.....	73
Nikotin Sakızının Koruyucu Azizi.....	79
Kusmuk Fetişim ve Ben.....	83
Bir Mesaj Çok Fazla ve Yüz Mesaj Asla Yeterli Değil.....	89
Merhaba 911, Zamanı Durduramıyorum.....	95
Yüksek Benliğimle Google Hangout.....	101
Kalbimdeki Korkunun Selamı Var.....	105
Senin Fantezini Asla Aşamamak İyi Gidiyor.....	115
Arkadaşlarını Yakın Tut, Anksiyeteni Daha Yakın.....	123
Sana O Knishi Alma Demiştım: Açık Evlilik ve Hastalık Üzerine Düşünceler.....	127
Anksiyetenin Altında Mutsuzluk Var ama Kim Oraya İnmek İster ki?	147

Nasıl Asla Yeterli Olmayız?

Dünyaya kendi rızası olmadan bir çocuk getirmek hiç etik değil. Rahimden ayrılmak âdeta bir çılgınlık gibi görünüyor. Rahim, nirvanadır. Zaman ve mekân süreminin dışında, sonsuz bir kürenin içerisinde takılmak gibi. Dünyanın merkezindeki sıcak ve ıslak bir parti gibi ama partileyen tek kişi de sensin. Garip bir *New Age** rehberi yok. Bok gibi tekno müzikler yok. Sadece sen ve sonsuzluk.

İki hafta geç doğmuşum çünkü rahimden ayrılmak istemiştim. Nihayetinde beni çekip çıkardıklarında “Siktir ya!” dedim. O günden beri de oraya geri dönmeye çalışıyorum.

Dünya üzerindeki ilk gün, nasıl yeterli olmayacağımı anladım. Annemin dediğine göre beni doğurtan kişi güzel bir bebek olduğumu söylemişti. Ona inanmak istedim çünkü onaylanmayı severim. Onaylanmak benim asıl olayım. Ama iltifatları kavrayacak türde bir bebek değildim. Eğer dilim çalışıyor olsaydı övgüyle karşılaşan varlığımın gizli suçluluk hissini bastırmak için karşılığında iltifatı sürdürürdüm. Bunun yerine dışsal yüklemeye** başvururdum.

Dışsal yükleme, sana kendini bok gibi hissettirmek için var. Her ne zaman başına öznel olarak, yanlışlıkla ve/veya kendi iyiliğinin sonucu dışında pozitif bir şey geldiğini hissedersen kullanabileceğin kullanışlı bir araç. Öte yandan negatif şeyler her zaman nesnel doğrulardır. Ve her zaman bizzat senin suçundur.

* New Age, ruhsal konulara ilişkin bireysel eklektik yaklaşımla nitelendirilen, çağdaş Batı kültüründe yirminci yüzyıl sonlarında ortaya çıkan, sınırları ve alt gruplarıyla geniş bir uygulama ve inanç alanına işaret eden alternatif ruhsal hareketlerin üst başlığı ve türsel bir terimdir. (ç.n.)

** Dışsal yükleme, bir davranışın nedenini incelerken çevresel özelliklere göre yüklemeye denir. Örneğin bir sınavdan yüksek not alır ve bu durumda kendimizi çalışkan ve zeki olarak tanımladıysak içsel yüklemeye yapmış oluruz. Düşük aldığımız sınavda ise sınavın zor olduğunu kabul ederek dışsal yüklemeye yaparız. (ç.n.)

Doktorun bakış açısı yalnızca hatalı bir fikirdi. Belli ki bebek zevki bok gibiydi. Eğer çirkin olduğumu söyleseydi hastanedeki geri kalan zamanımı, onu ne kadar seksi olduğuma ikna etmeye çalışarak geçirirdim. Ama beni beğenmişti. Kesinlikle bir sıkıntısı vardı.

Eğer hiçbir zaman yeterli olamayacaksan sana gelen bir iltifatı kendi aleyhine çevirmek için -bir hapisane inşa etmek için- bir yol bulmak çok önemlidir ki ben de tam olarak bunu yaptım. Hayatımın geri kalanında güzel kalmayı tercih ettim. Eğer çirkinleşirsem bu benim suçum olurdu. Çuvallama. İçine sığma. Tabii ki içine sığacaktım.

Ardından muhtemelen beni yirmi bebekle bir odaya koyarlardı. Kendimi dakikasında hepsiyle kıyaslar ve hepsine yenilirdim. Diğer bebekler dünyada olmaktan memnun görünürdü. Sorun değilmiş gibi bezlerine sıçarlardı. Varolma işini çaba göstermeden nasıl kıvıracaklarını biliyormuş gibilerdi. Öte yandan ben, canlı olmak meselesinde tam bir faciaydım. Neden buradaydım? Bütün bunlar ne demekti? İşler pek de iç açıcı görünmüyordu.

Dünyadaki ilk günüm ve şimdiden ölümü düşünmeye başladığımdan eminim. Çokça. Gelecekteki her başarıyı ve her ilişkiyi muhtemelen “Ne anlamı var?” ve “Ne gereği var?” gibi sorularla aşk yaşayacağım şeyleri çürütecek kadar çok düşünüyordum. Aynı zamanda, aslında bir gün kesinlikle öleceğim gerçeğiyle de bir türlü barışamıyordum çünkü belki de bu, biricik kısa hayatımın keyfini çıkarmam gerektiği farkındalığına götürebilirdi beni ve bunu isteyen kim ki?

Durum, annemin emziremediğini ilan edince daha da kötüye gitti. Sonraları bana kelimesi kelimesine söylediğine göre onu “öldürüyordum”. Bir bebek olarak anneni öldürmek, aşırılığının ispatıdır. Yemek ve tüketim bağlamında, aşırılık aynı zamanda yetersizlik olarak çevirilebilir: İştahınız gezegen için öyle çok ki muhtemelen bu yüzden burada olmamalısınız.

Annemi “öldürüyordum” çünkü çok sert emiyordum. Geze-
 gende yirmi dört saat bile geçirmemiştim ama daha şimdiden
 doyumsuz içsel boşluklarımı, dışsal bir şeylerle doldurmaya çalış-
 ıyordum. “Ne oluyor lan burada?” şeklindeki varoluşsal korku-
 mu, sütle gidermeye çalışıyordum. Hiçbir zaman yeterince süt
 olmayacaktı. Bir meme çok fazlaydı ve bin meme de asla yeterli
 değildi. Aradığım şey aslında kozmik bir memeydi. Bütün boş-
 luklarımı doldurabilecek ilahi bir meme arıyordum. Dünya hâli-
 hazırda zaten yeterli değildi ve elbette ki ben de yeterli değildim.
 Bana bir şişe verdiler.

Bütün bu emmelerimin sonucunda kilo yüzdem, boy yüzde-
 mi geçti. Bu sorunlu bir şeydi çünkü annemin obez ebeveynleri
 vardı. Kendi endişelerini yansıtacak bir nesneye ihtiyaç duyuyor-
 du. Ben de biçilmiş kaftandım! Evin dini birden yemek oldu:
 Yemem yasaktı. Ben de aşırıyordum.

Aşırımı en sevdiğim yiyeceklerden biri de bendim. Yeterli
 olma teşebbüslerimden birinde kendi vücudumun kısımlarını
 tüketmeye başladım. El ve ayak tırnaklarımı yedim. Her birini.
 Isırıp koparmaya ve onlarla oynamaya; lezzetli, kalsiyum açısın-
 dan zengin yarım ayları diş etlerim kanayana kadar ağzımın için-
 de çevirmeye bayılıyordum. Kendi kulak kırımından keyif almayı
 da denedim ama kulak kirinin belli bir tadı vardı. Daha sonraları
 kendi vajinal salgılarımın da ustası oldum. Çeşitliliğin derinliği
 inanılmazdı. Vajina daima bir şeyleri marine ediyordu.

Ama en sevdiğim şey burnumu karıştırıp çıkanları yemekti.
 Okuldaki hikâye saatlerinde sol elimle kendime bir “kalkan” yara-
 tıp burnumu kapatırdım ki bu özel ara öğünün tadını rahatlıkla çı-
 karabileyim. Sonra aynı şekilde sağ elimle de karıştırırdım. Çocuk-
 luğumun en mutlu günlerinden bazıları el kalkanlarının ardında
 geçti. Suskun, memnun ve kendi kendine yeten biri gibi hissettim.
 Diğer çocuklar ne yaptığımı biliyorlardı ve benimle dalga geçtiler
 ama umursamadım. Bu mutluluk çok derindi.

Ne yazık ki bu mutluluk sonsuza dek sürmeyecekti. Dürüst olalım, bu mutluluğum ya dört dakika ya da burnumdaki sümük bitene kadar sürecekti. Ama sevgili ebeveynler, eğer çocuğunuz kendini yiyorsa buna izin vermek zorundasınız. Bırakın çocuğunuz bütün bedenini yiyip bitirsin. Tamamen ortadan kaybolrsa bile yok olması için onu destekleyin. Bırakın çocuğunuz kendi bokunu yesin ve sonra kendini sıçsın. Bırakın bunu da yesin.

Dünyada huzur bulmak için pek fazla yöntem yok. Bulduğumuz yerde onu almalıyız, bu en karanlık ve en iğrenç yerlerde olsa bile. Kimse doğmayı istemedi. Kimse “Beni var etmenize izin veriyorum!” diye bir belge imzalamadı. Bebekler doğar çünkü ebeveynler kendi kendilerini yetersiz hissederler. İşte bu yüzden sevgili ebeveynler, bizler kendi varoluşsal boşluklarınızı doldurma çabalarınızın meyvesiyken varoluşsal boşluklarımızı doldurma çabalarımız için bizi asla kınamayın. Burada, bu boşlukla başa çıkmaya çalışmamızın sebebi en başta sizsiniz.

Çakralar Zamanında Aşk

Bir sürü iğrenç insanla seviştim. O kadar iğrenç insanla seviştim ki çoğu için ödeme almam gerektiğini hissettim. Seviştiğim iğrenç insanların hiçbiri için herhangi bir ödeme almıyordum ama ben de bir tür seks işçisi sayılırdım.

İlk ofis işim “Elektrik Yoni” dediğimiz, kâr amacı gütmeyen bir tantrik seks kuruluşunda yönetici asistanlığıydı. Böyle yerler var, evet. Tam olarak Golden Gate Köprüsü’nün kuzeyinde, gökkuşağı tüneline geçtikten sonra birinci otoyol üzerinde müstakil müsveddesi* evlerin görülmeye başladığı yerde. Marin, Kaliforniya.

İşe, dört yıl süren uyuşturucu bağımlılığından, batıl inanç takıntılarından, enerji, Tao ve telekinezi konuşmalarından; “dışarıdan” gelecek bir tedavinin, bir ametist kristalinin veya uygun miktarda yılan yağının beni benden koruyabileceği inancından arındığım dönemde başladım. Her gün Tenderloin’un** alt taraflarındaki golf kulübünde salınan torbacıyı görmezden gelerek evden işe, işten eve gittim. O köprüden geçerken kısmen mutlu kısmen de çaresiz hissederdim.

Yalnızdım. Seyahatler arasında mekik dokuduğum üniversiteden hemen sonra Doğu Yakası’ndan kaçtım. Kendimi Jack Kerouac, Hunter S. Thompson ve diğer fetişize edilmiş herifler gibi hayal ediyordum. Haftada bir ayrıldığım yirmi bir yıllık hayatımın aşkından kaçıyordum ve herkese -en çok da kendime- iyi olduğumu ispatlamaya çalışıyordum. Uyuşturucu dönemi bitmişti ve şimdi hissettiğim şeyleri hissetmek zorunda kalmamak için her gün içiyordum.

* Yazar burada evleri tanımlamak için McMansion ifadesini kullanıyor. McMansion, ABD’de üst-orta sınıfların satın aldığı, mimari bir tarzı olmayan seri üretim evler için kullanılan bir aşığılama ifadesidir. (ç.n.)

** San Francisco’da bir bölge. (ç.n.)

Sarhoş olmak bana oldukça pratik bir çözüm gibi göründü. Eğer içerek mutlu olabiliyorsan neden mutsuz ve ayık kalasın ki? Ve eğer içerek ekstra mutlu olabiliyorsan neden standart mutlulukla yetinesin?

Golden Gate Köprüsü'nü ilk gördüğüm zaman, eski sevgilim beni ziyaret etmek için San Francisco'ya gelmişti. O gece bana çok sıcak davranmıştı çünkü sarhoştuk. Onun için körfeze taşınma ihtimalini konuştuk. Ev arkadaşımın davul ve bas sesleri arasında (San Francisco'da herkes DJ'dir) bana oral seks yaptı. Ama gün içerisinde soğuk olur ve ilgisini geri çekerti.

O gittikten sonra ilk kez Golden Gate Köprüsü'ne tek başıma gittim. Kocaman dağ yosunlarını, pası ve kayaları hatırlıyorum. Bu devasa güzellik beni Doğu'ya geri döndürmeyecekti. Buradaki peri masalı çekimine inanamıyordum. Dönüp "Aman Tanrım!" diyebileceğim biri olsun istedim ama yalnızca ben vardım. Ben yeterli değildim.

Elektrik Yoni'nin kurucusu -yani patronum- seksenli yıllarda daha büyük bir şey arayışıyla Marin'a taşınan, New York'lu nakliye vârisi bir kadındı. Kendine Judy Moon adını koymuştu. Judy Moon'un ikonik görüntüsü, tayt giymiş anoreksik bir fetüse benzerdi. Ben işe başladığımda Judy Moon, sert bir şekilde Elektrik Yoni kurs müfredatına eklediği "şiddetsiz iletişim" olarak bilinen konu üzerine derinlemesine çalışıyordu. Ama Judy Moon'un insanlarla kurduğu iletişim tarzı hâlâ korkutucuydu. Sürekli tıslar gibi sesler çıkarırdı. Davranışlarımın ona güvensiz hissettirdiğini tısladı. Bütün davranışlarımın.

Judy Moon, her şeyiyle pespembe olan Belvedere'deki malikânesinden Elektrik Yoni derslerini yönetti. Kilimler pembeydi, duvarlar pembeydi, meditasyon minderleri pembeydi. Tantirik ekstazinin (yönetim kurulu toplantımızda bunu çırılçıplak yaptı) çeşitli bölümlerini göstermek için pembe zeminde kıvrılmasıyla bilinirdi. Nihayetinde komşuları, bloklar boyu Visualize Whirled Peas* etiketleriyle Volkswagen ve Prius marka

* Teksas'ta kurulmuş bir Western müzik grubu. (ç.n.)

arabaların caddeyi işgal ettiğine dair yerel yetkililere şikâyetle bulundu. Ya da belki de farklı yarı çıplaklıklarla gelen insanlar onları rahatsız etmiştir: Rönesans meleği, ortaçağ bikinileri, münasip Amerikan yerlisi kıyafetleri ve Afrikan gömlekleri. Her neyse işte, Belvedere zenginleri sonunda “Ne oluyor lan burada?” diye sorguladılar. Judy Moon bu yüzden yakınlarda, daha az gösterişli bir Marin kasabasında atölyelerini düzenleyebileceği ikinci bir yer açtı. Buraya Moonrise* Merkezi ismini koydu.

Judy yaşlandıkça kök çakrasından, taç çakrasına yükseldiğini hissetti. Kurs kataloğunu da Ekstazik Beden, On İki Faydalı Masaj, Watsu Yeniden Doğuş, Aşkın Aşk Yolu, Yoni Yoga, Aşk Çemberi, Tantra Bir, İki, Üç ve Kutsal Dans, Melek Terapisi, Ölümden Sonra Yaşam, İlahi Dişiyi Talep Etmek, Yaşlanma Karşıtı İlaçlar ve elbette Şiddetsiz İletişim'i de içeren daha çeşitli bir listeye dönüştürdü.

Yönetici asistanı olarak işe alınmam Craiglist** üzerinden oldu. İşim, Moonrise Merkezi'ndeki uygun alanları atölyeler için insanlara kiralamak, bütün sorularına telefon veya e-mail üzerinden yanıt vermektir. Judy, Elektrik Yoni ve Moonrise Merkezi'ndeki toplulukların verdiği hizmetleri bizzat deneyimlemem için beni teşvik etti zira böylece “müfredatı” daha iyi anlatabilirdim.

Elektrik Yoni külliyyatındaki ilk deneyimlerimden biri, Jeffrey Kivnik isimli bir adamdan vajinal masaj terapisi almaktı. Bana “pratiklerinin” tanıtımını yapmam için üç saatlik vajinal masaj terapisi yapacağı bir anlaşma teklif etti. Jeffrey ellilerinde, kelleşen beyaz kafasına bandana takan bir adamdı. Ben de yirmi bir yaşında bir alkolik ve bağımlıydım. Anlaşma kulağa harika geliyordu. Sınır koymak ve bir başka insanla orgazma

* Ay'ın doğuşu, doğduğu vakit. (ç.n.)

** İş, konut, kişisel ürünler, hizmet alımı, konser vb. topluluk organizasyonları gibi ilanların yanı sıra forum, özgeçmiş ve tartışma bölümlerinin de bulunduğu seri ilan sitesi. (ç.n.)

ulaşmak konusunda her zaman zorluk çekmişimdir. Bu yüzden Jeffrey'nin, onun tanıtımını yapmam karşılığında beni üç saat boyunca parmaklama teklifiyle karşılaştınca elbette kabul ettim.

Vajinal masaj, bir saatlik bütün beden masajıyla başladı. Ardından Jeffrey iki saat boyunca, sanırım Reiki nefes alma tekniğini kullanarak “geçmiş vajinal travmalarımı” şifalandırmak için vajinamı ya da onun tabiriyle yonimi okşadı, ovdu ve yumuşattı. Orgazm olmadım ama oradan ayrılırken sırlıslıklamdım. Sanırım San Francisco'da ne alkol ne de uyuşturucu içmeden geçirdiğim tek geceydi.

Jeffrey'nin vajinal masaj yaptığı dönemde kadınlarla çıkmaya başlamıştım. Hâlâ yalnızca cis erkeklerle* beraber oluyordum ama kendimi digin** olarak adlandırıyordum. Lezbiyen arkadaşlarımdan birini, Jeffrey'nin tanıtımını yapmak şartıyla ondan vajinal masaj terapisi almaya bir şekilde ikna ettim. Açık fikirli ve bu batıl inançlara epey bağlı olan bu kadın da Jeffrey'nin odasından sırlıslıklam ayrıldı. Ama birkaç gün sonra bana döndü ve “O adamın vajinama dokunmasına izin verdiğime inanamıyorum,” dedi.

Yine bir şekilde, maskülen ve hipster olan DJ kız arkadaşımı da benimle beraber tantra atölyesine katılmaya ikna ettim. Size tantranın ne olduğunu Elektrik Yoni'de bir sene çalıştıktan sonra bile anlatamam ama ne olmadığını söyleyebilirim.

Judy Moon'un Belvedere'deki malikânesinde, pembe kilimin üzerinde, kırklı yaşlarında on bekâr kadın ve beş azgın erkek (hepsi beyaz ve çoğu şalvar giyiyor) birbirlerinin gözlerinin içine bakıp, tekrar tekrar “vrom vrom” diye bir şey söyleyerek cinselliğin yeni çağını başlatıyorlardı. Oradaki herkes arıyordu. Bence buradaki kadınlar seksi, aradıkları aşka giden bir kapı olarak kullanıyordu ve erkekler de aşkı, aradıkları sekse giden bir kapı olarak kullanıyordu. Transparan çerçeveli gözlük ve ga-

* Cis veya cisseksüel doğumda atanan cinsiyetiyle cinsiyet kimliği eşleşen kişileri ifade eder. (ç.n.)

** Lubunca'da maskülen lezbiyenlere verilen ad. (ç.n.)

zeteci şapkası takan kız arkadaşım ise buradan çıkmanın yolunu arıyordu. Vrom sesini çıkardı ama gözlerimin içine bakmadı. Onu yeni bir şey deneyememekle suçladım. O da beni hippie pisliklerinin lağımına çekmekle suçladı. Birkaç hafta sonra ayrıldık çünkü onun için yeterince havalı değildim.

Vikipe'di'ye göre neotantra ya da tantrik seks, tantranın yeni dini hareketlerle ilişkilendirilen Batılı bir türüdür. Bu tür, Hint ve Budist tantra geleneğinin hem yeniçağ hem de modern Batı yorumlarını kapsar. Bu türü uygulayan bir kesim tantranın antik, geleneksel metin ve kurallarına (*vrom*'lamak) sadık kalırken bir kesim de tantrayı "kutsal cinsellik" ve alışılmışın dışında pratikler içeren kapsayıcı bir slogan olarak görür.

1960'lı yıllardan bu yana, Batı kültüründe tanınıp yükselen tantra pratikleri, Batı'nın cinsel yöntemleriyle tanımlanmıştır. Bunun sonucunda spiritüel pratiği içeren asıl özü sıklıkla görmezden gelinmiştir. Her ne kadar birbirleriyle ilişkili olsalar da tantra ve neotantradaki cinsellik rolleri aslında epey farklıdır.

Aşk ve seks arzusunun, antik bilgeliğin su katılarak ele geçirilip süblimleştirilmesiyle ilgili sorun da bazen işlerin boka batıyor olması sanırım.

Elektrik Yoni'deki işimle hem gurur duyuyor hem de utanıyordum. Bir yandan kendimi desteklemem bana iyi hissettiriyordu. Bununla birlikte ebeveynlerime nerede çalıştığımı söylediğimde, babam işyerinde internete girip araştırmış ve internet sitesinin neden cinsel içerikten dolayı engellendiğini sormuştu.

Her sene çok kalabalık çeken öğretmenlerin yıllık toplantıları (isteyene açık tantra büfesi de olurdu) için daha büyük bir yer bakarken Mamadou isimli bir adamla tanıştım. Mamadou altmışlı yaşlarında, yumuşak sesli bir adamdı. Güzel bir dağın tepesinde yerel bir dini merkezi yönetiyordu. Hafız ve Rumi'den konuştuk. Benimle vakit geçirmekten hoşlandığını söyledi ve onu merkezde tekrar ziyaret edip edemeyeceğimi sordu. Hatta hafta sonu öğle yemeğine davet etti. Kabul ettim. Ardından ot ve kola getirip getiremeyeceğimi sordu.

Mamadou yalnızca ot ve kola için değil, benimle vakit geçirmek için de para ödeyeceğini söyledi. Benim gibi bir kız, Elektrik Yoni'de kazandığından daha fazlasını kazanmayı hak ediyordu. Mamadou uyuşturucu isteğine rağmen çok merkezli ve spiritüel görünüyordu. Rumi hakkındaki düşüncelerimi öyle sevmişti ki bu istekte cinsel herhangi bir durum olacağını tahmin etmedim.

O cumartesi kola ve ot alıp gittim. Mamadou bana yedi yüz dolar verdi. İki yüzü uyuşturucular, beş yüzü de vaktim içindi. Sonra koca kadehlere kırmızı şarap doldurdu ve harika İran yemekleri servis etti: Bir tür kuzu eti, sebze yemeği, tatlı bir güveç. Yedik ve sarhoş olduk. Mamadou bana gençliğinde çektiği fotoğrafları gösterdi. Gençken gerçekten yakışıklıymış. Şimdiki hayatından sıkıldığını söyledi. Ruhu daha çok eğlence arıyordu. "Her hafta gelebilmen mümkün mü?" diye sordu. Her seferinde bana beş yüz dolar ve uyuşturucuların parasını vereceğini söyledi. Artık gerçekten kendi kendime yetebilecektim.

Bir sonraki gelişimde de aşığı yukarı aynı şeyler oldu: Ot, kırmızı şarap, kola, lezzetli İran yemekleri. Ama sonra ellerini belime koydu. Yüzü, ağzıma doğru yaklaştı. "İmkânı yok!" dedim. Mamadou "Hayatım, seninle sadece o kadarcık vakit geçirmekten hoşlandığımı düşünmedin öyle değil mi?" dedi. Yedi yüz dolarımı aldım ve bir daha asla onun yanına gitmedim.

Neden Mamadou ile sevişmedim? Neden düzenli olarak sevişip ondan para almadım? Yaşlıydı, çekici değildi ama çekici olmamak beni San Francisco maceramda durdurmamıştı ki. Yüz elli kiloluk adamlarla, meşe palamodu gibi penislerle bedavaya seviştim. Tom Waits sevmediğim için beni sözlü olarak taciz eden bir karaoke DJ'i vardı mesela. Bana bir bok almadı. Kâse şeklinde saç kesimi olan bir barmen vardı. Yattığımı bile hatırlamıyorum ama ertesi gün uyandığımda, pencerenin kenarında kullanılmış prezervatif görmüştüm. Sorgular gibi yüzüne baktığımda "Felakettin. Durmadan ağladın," demişti. Yalnız ve ilginç yerlerde bilincini kaybettiğinde, diğer yalnız insanların

sana istediklerini yapmalarına izin verirsin. Buna bedava aşk dersin.

Eninde sonunda Mamadou ile beraber olmamamın sebebi- nin, birinin sadece kişiliğim için bana beş yüz dolar ödediğine inanmak istediğim için olduğunu düşündüm. Bedava aşk, ku- lağa hoş geliyordu. Her zaman altmışlı yılları fetişize ederdim. Ama bu bedava aşk, duygusal olarak kadınlara kıyasla erkekler için -gerçekten biraz olsun alabildiklerinde- her zaman daha kolaydı.

Judy Moon'un da kutsal orgazm arayışında erkekler tarafın- dan defalarca incitildiğini biliyordum. Onu parası için kullan- dılar, eşcinselliklerini gizleyip asıl partner olmayı reddettiler. (Bu "bağlanamamanın" çok aşklı topluluklardaki karşılığı.)

Judy Moon bir seferinde, spiritüel bir gezide bir an bana dönüp benim için ikinci bir anne gibi olduğunu, benim de bu duruma böyle yaklaşmamı istediğini söylemek için tıslamayı bıraktı. Yüzüne "Delirdin mi orospu?" der gibi baktım. Ama bu durum benim için biraz da üzücüydü. Bir dünya kadına, kutsal tanrıçayla bağlantı kurabilmeleri için dersler veren bir kadının, iki kadın arasındaki sevgiye dair bu denli anlayış ek- sikliğinin olması üzücüydü. Ayrıca Judy'nin bana ikinci annem olduğunu söylemesi ve benden de buna inanmamı beklemesi de üzücüydü. Sanki bunu şefkatle yapabilirmiş gibi. Evden çok uzaktaydım. İkinci bir anneye ihtiyacım vardı ama o kadar da aciz değildim.

Elektrik Yoni'de bir sene çalıştım. Ardından San Francis- co'da bir hipster dergisinde staja başladım ama işyeri sınırlarına dair sahip olabileceğim her şey neredeyse yok olmuştu. Stajdaki ikinci haftamda, önemli bir reklamcının önünde yayımcının elini sıkmak yerine ona sarıldığım için işten kovuldum. Yayımcı bana hiçbir zaman tam olarak neyi yanlış yaptığımı söylemedi ama kucağından ayrıldığım anda bunun kötü bir şey olduğunu anladım. Bu yüzden kendimi yargıladım.

Bu olaydan kısa bir süre sonra Doğu Yakası'na geri döndüm. Bir buçuk yıl boyunca ayılmadan önce sağda solda birileriyle düşüp kaktım. Tıpkı San Francisco'da yaptığım gibi merdiven boşluklarında ve taksilerde bayıldım, eşcinsel adamlarla sevişmeye çalıştım, yabancıların ve duvarlardaki gizemli kan lekelerinin yanında uyandım. Hâlâ eriyordum. Ama San Francisco'nun aksine New York, dibe vurmak için çok sağlam bir zemine sahipti.

Tam Bir İnsan Olmak İstiyorum ama Çok Zayıfım

Ben bir sayı yiyciyim. Üzerinde barkod olan paketli yiyecekleri tercih ederim çünkü onlar kalori sayarken matematiği kolaylaştırır ve bana huzur hissi verir. Bu bir kontrol illüzyonu, gerçekten öyle ve bu illüzyon her şey. Kendimi güvende hissettiriyor ve zihnime dinginlik veriyor. Tek istediğim şey huzur.

Ben gösteriş yiyciyim. Makine gibi bir yiyciyim. Duygularımı bastıran bir yiyciyim. Kalori miktarımı günün sonuna saklarım ki görünürde heyecanla beklediğim tatlı bir şey olsun. Açıkçası evrenin, sınırsız açlığını doyurmak için yeterli donanıma sahip olduğuna inanmıyorum. Bu yüzden her gecemi altı galon diyet dondurma tüketimiyle dolduruyorum. Bu, kendime tiksindirecek kadar tatlı ve görünürde sınırsız bir şeyler sunma şeklim. Dünyanın ya da Tanrı'nın bana bu tatlılığı vereceğine inanmıyorum. Bu yüzden kendim veriyorum. Yatağa, geçirdiğim günün vermediği tatlılıkla dolu olarak giriyorum. Bunu diyet dondurmayla yaparak doğanın kanunlarını bozguna uğrattıyorum. Çoğu gece dünyada olmaktansa diyet dondurmalarla kıvrılmayı tercih ediyorum.

Ben yapılandırılmış sihir yiyciyim. Kendimi, istediğim şeyleri yiyecek kadar cesur hissetmiyorum çünkü yedikten sonra zihnimin bana yaşatacağı gazapla yüzleşmek istemiyorum. İşleri kontrol altında tutmak gibi yerleşmiş bir ilğim var çünkü kontrol illüzyonumu kaybettiğimde çok korkuyorum. Dünya zaten bu hâliyle bile çok korkunç. Bırakın böyle yaşayayım. Bırakın kendime empoze ettiğim diyet sistemlerimin altında yaşamaya devam edeyim. Bırakın ardından zihnim canıma okumadan, tikanırcasına yemenin keyfini çıkarayım.

Ben kendime güvenmeyen bir yiyciyim. Ben kendimin kötü anneciği, bedenimin zavallı hizmetkârıyım. Ben ritüeller yerim, ritüel şeklinde yerim. Daha iyi olmak için bir dürtü görmeden yerim çünkü böylesi de işler ve bedenimde, bu kiloda güvende hissederim.

Ben genellikle zihnimin içinde oyun oynayan bir yiyiciyim ama toplumsal işaretler -özellikle anneminkiler- tarafından şekillenirim.

Ben kilo oranı boy oranından daha yüksek ve iki hafta geç doğmuş bir yiyiciyim. Annem şişko olacağım diye çok korkmuş. (Kendisi “normal” bir kiloda olmasına rağmen ebeveynleri obezmiş.) Annem yanında olduğum her an, ağzıma attığım bütün lokmalarımı kısıtladı ve kontrol etti. Beni sürekli öğretmenlerime ve kamp danışmanlarıma ne yediğimi sormakla tehdit etti. “Tombalak bir kız mı olmak istiyorsun yoksa erkeklerin seni beğenmesini mi?” diye sordu.

Ben doğum günü partilerinde pasta yemeye izni olmayan bir yiyiciyim. Musevi okulunda okudum ama evimizin dini yemekti. Babam yemek aşırırken bana yardım ederdi. Küçükken beni parka götürmüştü ve ilk devasa kurabiyemi gizlice vermişti. Bir Kanada kazı onu ellerimden çalmıştı. Beni ve kız kardeşimi annemin katılmadığı gezilere götürür, arka koltuğu abur cuburla doldururdu. Büyükannem Eve, hafta sonları bizi yanına alır, bütün hafta sonu boyunca küçük simitlerle, sosisli poğaçalarla, şekerlerle ve şekerli sakızlarla beslerdi. Diğer çocukların beslenmelerinden yemek çalar, yine onların yemeklerinden daha fazla alma şartıyla geri verirdim.

Çocukken düzenli olarak tıkanırcasına yemek yiyen bir yiyiciydim. En sevdiğim yemeklerden biri de mayonez veya krem peynir sürülmüş, üzerinde peynir eritilmiş simitti. Annemin “kütüphane yardım kumbarasından” bozuk para çalar, (yoksulların okuduğu bir okulda kütüphaneciydi) onlarla pizza ve sandviç söyledim. Okulun yakınındaki benzin istasyonundan şekerle çikolata alırdım: Milky Way, Üç Musketeers, Twizzlers, Heath.* Paketlerini annem görmesin diye saklar, daha sonra da tuvalete atıp sifonu çekerdim. Bir keresinde tuvaleti tıkadılar ve foyam ortaya çıktı.

* Ünlü şeker markaları. (ç.n.)

Ben yazın karma kampa giden bir yiyiciyim. (Bu zamana kadar kız okulunda okuyor ve erkeklerin gölün karşı yakasında kaldığı kamplara gidiyordum.) Etrafta erkekler varken diyet yapmak daha kolaydı. Karşılığın hemen oradaydı. Ben de yemek alımımı kısıtladım. Sekiz santim uzadım. Bronzlaştım. On dört yaşındaydım. Nefesi votka kokan on altı yaşındaki bir çocuk güzel olduğumu söyledi. Dillerimizi de işin içine katarak öpüştük ve memelerime dokundu. O, benim erkek arkadaşım. Aynı gece bir rehberi sikti. Birçok erkek bana âşık oldu. Sırayla beşiyle de takıldım. Ebeveynlerim ziyaret günü için geldiğinde, annem ne kadar zayıfladığımı görüp sevinçten deliye döndü. Regl oldum. Memelerim çıktı. Erkekler beni beğenmeye devam etti. Gelip gittiler. Yemekleri kısıtlamakla tıkanırçasına yemek arasında gidip geldim.

Ben babamın arabasıyla kaza yapan bir yiyiciyim çünkü süzme peynir kutusuna yapay tatlandırıcı dökerken kırmızı ışık yandı. Hava yastıkları patladı ve kolumu kırdım. On altı yaşındaydım ve yiyecek alımımı inanılmaz kısıtlamaya başladım. Yağsız kek diyetine başladım: Sabah bir kek, öğlen bir kek, akşam da tavuk. Rüyalarımın erkeğini buldum.

Zamanla şiddetli bir anoreksiye tutuldum. Kekler elmaya döndü. Boyum bir altmış beşi ve kırk beş kiloydum. Regl olamıyordum. Dondum. Kürk çıkardım. Babam hiçbir şey söyleyemeyecek gibi hissetti. Öğretmenlerim endişelendi. Annem ise regl olamadığımı söyleyene kadar bir şeyim olmadığını düşünüyordu. Bu durum onu korkuttu çünkü günün birinde torunu olsun istiyordu. Beni bir beslenme uzmanına ve terapistte götürdü. İşe yaramadılar. Kalori miktarlarını bilebileceğim için yalnızca paketli gıda yemeye başladım. Zamanla kaloriler ekledim ve yavaşça fiziksel olarak iyileştim.

Ben üniversiteye olması gerekenden daha zayıf giden bir yiyiciyim. Otu ve içkiyi keşfettim. Tıkanırçasına tüketmeye başladım ve duramadım. Anoreksi olduğum dönemde yiyemediğim bütün yiyecekler birdenbire yeniden benimdi: Pankekler,

pizzalar, tacolar, okolatalar, jelibonlar, General Tso tavuklar,* kurabiyeler, tepelerinde tahıl gevreği olan dondurmalar, cipsler... Yirmi iki kilo aldım.

Ben günlük amfetamin almaya başlayan bir yiyiciyim. Ekstazi de. Ekstazi etkisindeyken çok fazla koşu ve egzersiz yaptım. okolatalı olan kabız ilaçlarına düştüm. Kilom “düzene” girdi. Hafta içi diyet yaptığım ve hafta sonları kabız ilaçları alıp, tıkanırcasına yediğim San Francisco’ya taşındım. Kendimi kusturamadım. Bir seferinde kusmak için şurup içtim ve bütün gece martini ve Hint yemeği kustum. O gece erkek arkadaşımın veda partisi vardı. Ne gittim ne de mesaj attım.

Ben yirmi beş ile yirmi dokuz yaşları arasında, nasıl olduysa normal yiyen bir yiyiciyim. Hâlâ sürekli yemek yemeyi düşünüyor ve kilo almaktan çok korkuyordum. Emekli bir beyzbol oyuncusu oyunları düşünmeyi bırakmaz. Ama hayatım boyunca en sağlıklı olduğum dönemdi. O dönemde “normal” yeme mi sağlayan şeyin temiz ve ayık olmam olduğunu düşündüm. Artık kafam iyiyken yemekleri ağzıma tıkmıyordum. Alkol sonrası iştahı gitmişti. Artık açlıktan lmemek için amfetamin almıyordum. Önceden alkolden aldığım kaloriler, yerlerini gerçek yemeklere bırakmıştı.

Ayrıca yıllar boyunca her gün sikiştiğimi hatırlıyorum. Ayık geçirdiğim ilk birkaç yılýmda dünya bana acayip bir yer gibi grnmşti. Sanki her mevsimi yeniden yaşıyor, dünyada olmanın nasıl bir řey olduğu hissini yeniden keşfediyordum. Cadılar Bayramı’nda balkabağı tarlasına gidiyor, Noel için ađaç alıyordum. Daha önce hiç sahip olmadığım bu gerçekliğin içinde olmak beni heyecanlandırıyordu. Gerçekten canlı olmak istedim. Dünyanın sunduğu bütün nimetlerden hakkımı almak istedim ve bu, yemekleri de kapsıyordu.

* Kuzey Amerika in restoranlarında servis edilen tatlı ve baharatlı, derin yağda kızartılmış bir tavuk yemeğidir. (.n.)

Diğer bebekler dünyada olmaktan memnun görünürdü. Sorun değilmiş gibi bezlerine sıçarlardı. Var olma işini çaba göstermeden nasıl kıvıracaklarını biliyormuş gibilerdi. Öte yandan ben, canlı olmak meselesinde tam bir faciaydım. Neden buradaydım? Bütün bunlar ne demekti? İşler pek de iç açıcı görünmüyordu.

Melissa Broder, doğduğu günden beri anksiyete ile mücadele ediyor. Bir noktada aldığı destekler yetersiz kalıyor ve kendi terapi yöntemini keşfediyor. Böylece açtığı bir Twitter hesabında duygularını içinden geldiği gibi paylaşmaya başlıyor.

Bugün Çok Mutsuzum, Melissa Broder'ın Twitter'da keşfettiği seks, ölüm, aşk, özgüvensizlik ve bağımlılık gibi temaları kendi hayatından notlarla okurla paylaştığı bir denemeler bütünü olarak karşımıza çıkıyor. Modern dünyada bir kadın olarak var olmanın aslında ne anlama geldiğini hem cesur hem mizahi hem de şiirsel bir dille irdeliyor.

Çoğumuzun cevaplamak bir yana sormaktan bile çekindiği sorularla karşılaşacaksınız!